

Óli Jacobsen

Sigert í Kirkjubø: Eitt 150 ára minni

Í fjør vóru 150 ár síðan Sigert varð føddur. Hetta varð markerað í Russlandi og eisini her í Føroyum í hesi greinarøð 2. partur

Sigert 19 ára gamal

Í fyrsta partinum undan jólum varð greitt frá russaran og føroyavinin, Andrei Melnikov, sum hevur týtt bókina hjá Sigert Patursson um hansara ferð í Sibiriu frá 1890-1895 til russiskt. Undan jólum vóru bókadagar í Moskva, har Andrei greiddi frá um Sigert, eisini grundað á bókina, Sigert, hjá Turið Sigurðardóttir.

Andrei tosaði við leiðaran í forlagnum, og hon fortaldi, at bókin var væl umtókt.

Ein kundi í Surgut, býi í Vestur-Sibiria, har Sigert eisini kom á ferðini, hevði bílagt 25 eintøk av bókini! So tað ikki var útilokað, at bókin skjótt varð útseld, og at tey fara at prentað annað upplag. Um hetta verður veruleiki, verður meira tilfar um Sigert í bókini.

Langomman krógvæði flóttafólk fyrri nasistunum

Í fyrsta partinum av hesi frásøgn greiddi Andrei frá langabba sínum, sum í bardaganum um Stalingrad í 1943 var ein teirra, sum var við til geva Hitler mønustingin.

Andrei hevur eisini greitt frá um ommu sína, sum hevði marruna um nasistarnar restina av lívinum. Hann greiðir frá:

“Omma mín í faðirætt var fødd í eini lítlari bygd í Suður-Russlandi. Hon var 10 ára gomul, tá ið kríggjð brast á, og økið, har hon búði, varð hertikið av nasistunum. Hon var lukkilig yvir, at í bygdini hjá sær steðgaði “bara” ein læknadeild frá týska herinum. Hetta vóru heldur siviliseraðir menn, so tað var ikki eins nógv av drápum og tilíkum í hennara bygd sum aðrastaðni.

Men í eini aðrari bygd nær-

indis, steðgaðu vanligir týskir hermenn, og har var støðan heilt ræðulig. Nakrar ferðir goymdu foreldrini hjá ommu heima hjá sær særð fólk, sum yvirlivdu ræðuleikarnar hjá týskarunum. Hetta var sjálvsagt deyðiliga vandamikið bæði fyrri foreldrini hjá ommu, fyrri hana sjálva og systkini. Hon hevði alt lívið ofta marruna um kríggjð.

Her skal bara leggjast afturat

um Andrei, at ein slíkur frálíkur ambassadørur fyrri okkara land hevur uppiborið eitt herðaklapp frá almennu Føroyum.

Sigert sum heimsforseti

Ferðirnar hjá Sigert

Tað er nokk so nógv skrivað um Sigert, sum ikki er komið alment fram. Okkurt ískoyti verður í hesum og komandi parti.

Her skal gevast eitt stutt yvir-lit yvir part av ferðunum hjá honum:

Hann fer úr Føroyum í 1889. Tá kemur hann til Svøríki.

Frá 1890 til 1895 er hann í Russlandi og Sibiriu.

Í 1900 fer hann á rossabaki á heimsframsýning í Paris.

Í 1902 er hann í St. Pætursborg, sum seinni bleiv Leningrad, og aftur seinni Pætursborg.

Í 1904-1907 er hann í Russlandi, Mansjurinum og

Mongolia eystalaga í Asia.

Í 1907 fór hann til gongur úr Keypmannahavn til Skagen.

Í 1909 var hann í Miðeystri, í 1911 í Kaukasus, í 1913 á Krim, í 1913-1915 í Finnlandi, Svøríki og Noregi, í 1921 í Svøríki, í 1922 í Geneve og í 1924-1925 í Fraklandi, Týsklandi, Holland og Føroyum.

So er neyvan alt við heldur. Hann var í hvussu er eisini í Marokko.

Kollvelting í Russlandi í 1905-1907

Sigert skrivaði nógv. Tað vit vita um eru tvær rættiligar bókur. Tann seinna er “Gennem Rysland under revolutionen”. Hon er skrivað á svenskum. Henda kollvelting er ein partur

Úr blóðríki

13. maj er eftir russara tíðsrokning 1. maj. Henda dag ætla russaramenn (fólkið) at taka hevnd yvir blóð og misgerð, sum orð og bókstav ei kunnu tíða frá

Hevndin ljóðar:

Staturin Moskow skal brennast niður í sand og øsku.

Fongslini í St. Peterborg eru nú so trong, at fangarnir mugu liggja oman á hvørjum øðrum, hóast nýggj fongsil eru uppsett og úthús verða tikin í brúk: tey tómu vápinhúsini, “barakker” o.s.f.

7 kopek (tað fóru 100 kopek til ein rubul), um dagin til manns er fangakosturin — hann røkkur til vatn og breyð. Hava teir ikki heilsu til kostin, so kunnu teir doyggja. Ja doyggja, lat fara.... Hvør spyr um menniskjalív her – nøkur túsín. Deyðin! deyðin! deyðin! hann húserar í hvørjum skoti, í hvørjari smáttu og borg í blóðkeisarans ríki.

Keisarins menn í St. Petersburg hava sent boð til Riga, um bødarnir har kunnu hýsa fleiri fangum - har ímillum 300 kvinnur, sum er nevndar “meget farlige”, men í Riga er eins trongt sum í St. Petersburg.

Bødarnir eru enn ótroyttir. Mikumorgunin kom ein hermaður til jarnbreytastøð nærindis Moskow, tók formannin og sveinarnar hans, ein advokat, ein prest, ein telegrafist, fyra jarnbreytaingeniørar, ein maskinist, ein student, settu teir so, ein fyrri annan á víðan pláss frammanfyri húsið á jarnbreytastøðina, til allir vóru skotnir!

Í síðstu viku vóru okkurt um 50 bønndir á kommunuting á landsbygd. Valla settur á sess allir, so var politi og kosakkar runt íkring húsið. 24 sluppu við lívinum. 26 mans, nakrar kvinnur og tvær smágentur lógu eftir. Á trettandi vóru 4 navnkundigir universitetsprofessorar – limir í polska nationalfelagnum – skotnir niður sum hundar í borggarðinum í Warshau.

Líggjamaðurin! (t.v.s. deyðin) Jú hann veiðir heim her í Russaralandið.

Greinin hjá Siggert út blaðnum Oyggyarnar, hjá Helenu, systir hansara